

И з я с н е н і е: Усѣщанія-та идѣть непосредственно слѣдъ чувствены-ты впечатлѣнія, а мысли-ты сѣ по-отдалечены слѣдствія, кои-то изниквуть отъ усѣщанія-та; за това усѣщать впечатлѣнія. и животны-ты, а мыслять само чловѣци-ти; кога има усѣщаніе, то има и вещество за мысленіе, отъ кое-то може да станѣть различни мысли. Затова колко-то по-вече усѣщанія имаме отъ нѣкой прѣдмѣтъ, толкова по-вече ся напълнява душа-та ни съ мысли за тоя прѣдмѣтъ, а оскудность отъ усѣщанія, докарва празнотѣ въ мысли-ты. Затова още изново получены усѣщанія раждать и новы мысли, а кога нѣма новы усѣщанія, мы бываме захванѣти само съ готовы мысли, както ни ся случва това насѣнѣ.

§. 13.

Усѣщаніе-то, за да роди отъ себе мысль, отъ странѣ на душиж-тѣ, трѣбува да бѣде, прѣво *задрѣжяно* отъ *вниманіе*, — второ да бѣде приемено въ *сѣзнаніе*.

И з я с н е н і е: Да ся дава *вниманіе* на нѣчто е да ся обрѣне мысляща-та душа възъ усѣщаніе-то, кое-то изникне въ неж. Кога сѣвсѣмъ нѣма *вниманіе*, усѣщанія-та происхождать и прѣминувають безъ дирѣж. Кога е слабо *вниманіе*-то остая дира отъ усѣщанія-та, обаче не за много время, както остава, кога чловѣкъ е въ разсѣянность.

А и *вниманіе*-то ся загубва такожде безъ дирѣж, кога усѣщаніе-то, кое-то е то задрѣжяло, отъ своѣх странѣ не задрѣжя и то на себе мыслящж-тѣ душиж, не ѣж обзима съ себе, непроникне въ неж и не ѣ ся присвои поне за мгновеніе. Това захващаніе на душиж-тѣ, отъ задрѣжяно-то усѣщаніе, кога ся придружява съ обрѣщаніе усѣщаніе то на мысль, е онова нѣчто, что-то ся показва съ имя *сѣзнаніе*. Затова безъ сѣзнаніе усѣ-